

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Was hist du uns absurd genannt!
Absurd allein ist der Pedant.

Goethe.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

• Τα Φύλλα αυτά, πού θά δημοσιεύοντα σέ μερικά φύλλα του «Νουμά», βρεθήκανε γραμμένα με κόκκινο μελάνι, μέσ στό συρτάρι ενός ανισόζυγου, ενός ανθρώπου πούχει πεθάνει στά μάτια του κόσμου, γιά νά ζήσει μόνος με την αγάπη του. Βρεθήκανε στό συρτάρι του, ανακατεμένα με διάφορα χαρτιά και βιβλία, με ξερά λουλούδια και μ' άλλα περιεργα κι άχρηστα πράματα,

Τάντιγράφω έδω, γιατί νομίζω πώς αυτό δέ θάναυ βλαβερό γιά κανέναν. Μάλιστα θαρρώ πώς πολλοί μπορούν νά βρούνε κάποιον άφέλεια διαβάζοντάς τα.

Κι άλήθεια:

Οι φρόνιμοι — πού άπρoκίλνπτα τούς τιμώ και τούς σεβoμαι — θά ίδoύνε με περηφάνεια την κατάντια ενός μυαλού σαλεμένου, και θά ευχαριστήσουν τó Θεό τους πού τούς προίκισε με τó σωστό μυαλό και τόν όρθό νού.

Οι τρελλοί θά διαβάσουν και θά δoύνε πού φέρνει τόν άνθρωπο ή κακή συνήθεια τού νά τραβάει κανείς έξω από την πατημένη και δοκιμασμένη δημοσία. και θά πασκίσουν, όσο μπορούν και με κάθε τρόπο. νά διορθωθούν και νά γιαιτρευτούνε.

Οι αδιόρθωτοι πάλι κι αγιύτρευτοι άρρωστοι θά τά χροσoδέσουν, τά φύλλα αυτά, και θά τά βάλουν κοντά στό προσκεφάλι τους, και θά τά διαβάζουν κάθε φορά πού ή δική τους ή τρέλλα θά σταματάει και θά τούς άφίνει γιά μιá στιγμή, και θά τούς κάνει νά νιώθουν τó δυσάρεστο αίστημα τής περιοδικής και παροδικής φρονημάδας πού κανένα άλλο αποτέλεσμα δέν έχει, παρoύ νά ποτίζει τόν κακότυχο τόν άνθρωπο, άνώφελα κι άδικα, μ' ένα άνοστο, πικρόγλυφο πιστό, πού χειρότερο δέν υπάρχει άλλο.

Όλοι οι άλλοι μπορούν νά μη τά διαβάσουνε. Μιλάω γιά κείνους πού ένθ τριγυρνoυνε ανάμεσό μας κι όλος ό κόσμος τούς περνάει γιά ζωντανούς, αυτοί, γιά τόν έαυτό τους, είναι από καιρό πεθαμένοι, κλαμένοι και θαμμένοι.

Κ. Κ.

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΥΡΑ

Είναι άνθρωπος, πού στά μάτια τών αδερφών του είναι πιά πεθαμένος, ένας άνθρωπος πού είχε χαθεί στά φιδωτά μονοπάτια τής σκέψης, και πού ξάφρον βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος παρθένο κι έγινε αγαπητικός μιās νεράιδας, μιās ζωτικιάς.

Κι' ό άνθρωπος αυτός είμαι γώ, κι' ή αγαπητική μου, ή ζωτικιά, είναι ή Κόκκινη Κυρά, ποι χορεύει σάν τόν άνεμο πάνω κι' από λύπες και χαρές, κολυμπώντας μέσα σέ μιάν άφραση άρμονία. Κι' είναι τó χάδι τής γλυκιά σάν τó πρώτο πρώιτό χαμόγελο μικρού παιδιού.

Τά λόγια τής είναι γιά μένα ή δροσοπηγή, όπου πίνει ή ψυχή μου και γεμίζει μ' ένα φως υπερχόμοιο, πού μοιάζει σάν αγάπη και σά μουσική κι' όταν γελάει τραγουδούνε χίλια κρυστάλλα, και μου φαίνεται πώς ή Γη σκάζει σάν τó ρόδι, και πλημμυρίζει ό κόσμος από υρία φανερά ρουμπίνια.

Τόσον καιρό ή ψυχή μου κρυβότανε μέσα στα

τριμμένα ρούχα. Κρυβόταν ή ψυχή μου τόσον καιρό και δέν τολμώσε νά βγή έξω τής σπών λέρα και τó φως. Η καρδιά μου μου έλεγε: Αλλά τó τριμμένο παλιό ρούχο, πού γενιές περασμένες κι' άμαρτωλές τó κληρονόμησαν στις άνωτάτους, τούς κάνει ευχαρίστηση. Και ή αγάπη μου μου έλεγε: Κάνε όπως τούς κάνει ευχαρίστηση.

Όμως τώρα ή Κόκκινη Κυρά, ή αγαπητική μου, μου είπε νά φύγουμε μαζί, και τώρα πρέπει νά τó φωνάξω και νά τó κηρύξω σ' όλον τόν κόσμο πού ντρέπομαι γιά τó παλιό, τριμμένο ρούχο πού τόσον καιρό φοροούσα. Και μου είπε ή Κόκκινη Κυρά πώς θά είμαστε σά δυό μικρά ποιλιά και θά ταξιδεύουμε όλο ένα, από χώρα σέ χώρα, από βουνο σέ βουνό, κι' από πολιτεία σέ πολιτεία, και πώς όλα θά μās φωνάζουν «έλω» και τίποτα δέ θά είναι πού θά μās ψιθυρίσει «μείνε».

Κι' είναι ή αγάπη τής Κόκκινης Κυράς πού λιαιτεί κι' από τή Γνώση, και πού βαθειά κι' από τή Πίστη, και πού θερμή κι' από τόν Έρωτα.

ΠΕΡΝΩ ΚΑΙ ΦΕΥΓΩ

Έτσι γλυκοί έχουν γίνει οι λογισμοί μου,
πού ντρέπομουν τ' αδέρφια,
και σά μιá θλίψη είχε άλωθει ή ντροπή μου
στό πρόσωπό μου.

Κι' όταν ρωτούσαν στοργικά τ' αδέρφια
ποιά θλίψη στήν καρδιά μου είχε φωλιάσει —
τί νά τούς πώ, τί άπόκριση νά δώσω,
μήν τά πληγώσω ;

Στήν άγκαλιά σου,
με τά φτερά σου, Κόκκινη Κυρά μου,
πάνω απ' τά πλήθη,
και τις πλημμυρισμένες πολιτείες,
περνά και φεύγω.

Έτσι γλυκοί έχουν γίνει οι λογισμοί μου
κι' όλοι οι καημοί μου !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Άπόλυτη μοναρχία δέ σημαίνει μόνος σλαβιά: σλαβία σημαίνει και ή πρόληψη. Θέλεις μάλιστα σωστή; Θέλεις σωστή λεφετεριά; Μίλα και διδάσσε τή γλώσσα σου. Από τήν καθαρέβουσα μύηση δέ βγαίνει.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΜΙΣΕΜΟΣ

Φ. Δ.

Μακρού σου, αγάπη μου, ώ πικρός και κρύφιος σπα-
(ραγμός—

σφυράει στόν κάμπο άγρια τó τραίνο...
Στά στήθια μου βαρεία βογγάει και σβύνει ένας λυγ-
κι' είναι τó μάτι διακρυμμένο. (μός.

Τά πάντα μέσ στην άντηλιά σκληρά φεγγοβολούν
και τόν τρελλό πνίγουν καύμό μου,
Και σά δυό κοφτερά σπαθιά τά στήθια μου περνούν,
οί ράγες τού σιδηροδρόμου...

19—6—1919.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ